

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Skytten paa Aunsbjerg (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 210. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387766112/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Dem, og som findes først i min Portefeuille. Den ligger i mellemste Skuffe til Højre i mit Skatol, og her er Nøglen! – Jeg blev lidt sær ved denne her Tiltale – for Du tvivler vel ikke paa, min Søn, at der er Anelser til – og denne var desværre! som Du veed, ikke af de falske. Naa, jeg tog mod Nøglen, og sagde ham Terrainet, hvor jeg denne Gang vilde have Urhønsene skudte. Han reed → her maatte den Gamle atter tage sin Tilflugt til Blyvandet; og det varede nu noget længere, inden det vilde hjælpe. Endelig tog han paa ny ved: »Jeg fattede strax Mistanke om, at han var taget voldelig afdage, og ligesaa om Gjerningsmanden, som i saa Fald ikke kunde være Nogen anden end Broderen til den anden Morder. Og det ikke saameget fordi Vilhelm havde røbet denne, som for det at Han en Tid iforvejen havde attraperet Knægten paa Krybeskytteri, og taget Geværet fra ham. Thi jeg har glemt at sige Dig: denne Skjelm havde faaet et Huus derude, som laae meget bekvemt for saadan Handtering; og han var fra en Egn – derude ved Silkeborg, Them og Matrups, hvor Vildtryveriet ret gik i Svang – og gaaer endnu, kan jeg troe. Jeg formodede nu: at Vilhelm, da han reed fra Haverdal – thi hans Vej gik langt uden om den gamle Plantage – har faaet Øje paa Krybeskytten derhenne – for der var et godt Sted at lure paa Kronvildtet, naar det trak hen for at vandre i Aaresvad – at han har set efter ham, og at Skurken saa, da han ikke kunde undløbe, har skudt, og truffet Hesten. – Men havde man endogsaa fundet Kuglen derinde i det halvraadne Creatur, hvis var den saa?»

Jeg græd, efter saamange Aars Forløb, paany for min kjere stakkels Vilhelm; og da min Gamle saae det, maatte han atter gribe til Øjenvandet. – »Men» begyndte han igjen »da hans Liig var bleven lagt paa Straa, kom jeg først i Tanker om Nøglen, han havde flyet mig, og aabnede hans Skatol – see der! tag nu min Nøgle, gaae ind i Kammeret her, og aabne min Skriverpult! i nederste Skuffe midt for ligger et sammenlagt Papir, ombunden med en sort Silkelidse – bring mig det!» – Jeg hentede det. – »Tag mig mine Brillier – dog nej – Du kan selv læse det, men højt!» – Jeg læste. »Dersom det skulde være Forsynets Villie, at jeg skal døe en uventet og brad Død, forinden jeg altsaa har kunnet tage nogen Bestemmelse med mine efterladte Sager, da beder jeg Hr. Etatsraad St. de Steensen, om han vilde forfare med dem efter som herved følger: Mine faa Bøger beder jeg ham selv be-

holde til Erindring om mig; mine Klæder, Jagtredskaber, og hvad ellers kan gøres i Penge, sælges, og hvad derved indkommer, skal tilhøre min Kone, eller om hun skulde døe, da den Lille, og om den ogsaa afgaaer, hendes nærmeste Paarørende; endelig findes i et hemmeligt Gjemme en liden Pakke Breve, som Etatsraaden for det første ville tage til sig, og hvad med Samme videre skal foretages, derom findes Oplysning i selve Pakken. For at finde det hemmelige Rum, behøves kun at trykke med en spids Syl – længere var intet læseligt, da det var overslaet med Blæk. – »Det gjorde Katten« sagde den Gamle, »den sprang op paa Bordet til mig, som jeg sad og læste, og væltede Blækhuset; men forneden seer Du, at han har underskrevet sig Guillaume de Martonniere. Han har altsaa været Adelsmand; men Skuffen kunde jeg ikke finde, hvor ofte jeg end ledte efter den.« – »Men har De da Skatollet?« spurgte jeg. – »Ja vel har jeg det, for jeg købte det paa Auctionen, jeg lod holde efter ham. Jeg har ikke kunnet beslutte mig til at hugge det istykker, saameget mindre, som der slet ikke er Tegn til noget hemmeligt Gjemme; thi alle Rum synes mig at være lige store, og at strække sig lige ind til Bagklædningen. Har han ejt de omtalte Documenter, maaske han have havt dem et andet Sted.«

Saaledes endte han; og jeg maa ligeledes ende. Da han døde, og hans Efterladenskaber bleve solgte, var jeg langtfraværende, og veed ikke hvor dette Skatol blev af; ligesaa lidt, om det er til endnu. Men skulde dette være Tilfældet, og Nogen, som læser disse Blade, er vidende herom, da kunde der skee mig – og maaskee Flere – en Tjeneste ved Underretning herom; thi jeg nærer den Overbeviisning: at de nævnte Breve dog maae findes i dette Bohave, og vilde rimeligviis give Oplysning om Guillaume de Martonnières tidligere Liv og Hændelser, og vise os, hvorledes denne franske Adelsmand er kommen til at ende sine Dage som simpel Skytte hos en jydsk Herremand.

Højstærede Læsere og Læserinder! harnes ikke paa mig! fordi denne lille Historic, der vel neppe kan anslaaes højere end til en stor Anecdote, er saa stykkeviis, dunkel og sørgelig. Er ikke al vor Kundskab herved stykkeviis? er ikke al vor Viisdom dunkel? og Størstedelen af vor Erfaring – jo lad det kun staae her – sørgelig? – Jeg stod mange Gange i mine unge Drengaar paa Vium Kirkegaard, der hvor Mette havde siddet og seet paa Mandens og Børnets Grave. Jeg har